

Arrest

nr. 151 556 van 1 september 2015
in de zaak RvV 169 468 / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat F. GELEYN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Prizren, Kosovo, en u bezit de Kosovaarse nationaliteit. U bent van Albanese origine. In 2010 huwde u met F. H. (...) (O.V. (...)). Sindsdien woont u samen met uw echtgenoot en zijn familie, eveneens in Prizren. Uw familie ligt al vele jaren in een conflict met de familie B. (...). Beide families wonen vlakbij elkaar in de wijk Arbana in Prizren. Het conflict dateert van voor de Kosovaarse

oorlog. De familie B. (...) had zich op basis van vervalste documenten een stuk grond van uw familie eigen gemaakt. In 2013, net na een rechtszitting over deze zaak, werd uw familielid E. A. (...) verwond door iemand van de familie B. (...). Op 29 juni 2014 was u bij uw familie op bezoek voor de verjaardag van uw moeder. Acht tot tien leden van de familie B. (...) begonnen plots het betwiste stuk grond te bewerken. Een aantal mannen van uw familie stapten op hen af en begonnen met hen te discussiëren. Vervolgens keerden uw familieleden terug naar uw ouderlijke woning. Zij belden de politie. Een patrouille van drie agenten kwam ter plaatse. Terwijl de agenten de situatie aan het uitklaren waren, vielen de B. (...)’s uw mannelijke familieleden aan. Zij gingen hen te lijf met vuurwapens, bijlen en ander gereedschap dat als wapen gebruikt kon worden. Het gevecht onttaarde in een bloedbad. Q. A. (...), de neef van uw vader, liet het leven. Vier andere leden van uw familie werden zwaargewond, met name uw oom V. (...), diens zoon I. (...), F. (...), de broer van Q. (...), en B’. (...), de zoon van F. (...). Er viel ook een gewonde bij de clan B. (...). Verder raakten ook twee agenten gewond. U was getuige van deze gewelddadige confrontatie. Door de emotie verloor u uw bewustzijn. Uw echtgenoot kwam u opzoeken. Toen u wakker werd, raadde u hem aan naar het ziekenhuis te gaan om zich te vergewissen van de toestand van uw familieleden. In het ziekenhuis werd hij aangesproken door een onbekende persoon die hem vroeg wie hij was en wat hij daar deed. Aan de hand van de beschrijving bent u er zeker van dat het om iemand van de familie B. (...) gaat. De politie verrichtte verscheidene arrestaties. Van uw familie werden uw broer L. (...), E. (...), de zoon van Q. (...), B’. (...), F. (...) en R. (...), de zoon van F. (...), opgepakt. A. (...), een andere zoon van Q. (...), sloeg op de vlucht. Hij werd later gearresteerd. Op het moment van het bloedbad was u drie maanden zwanger. Een week nadien, op 7 juli 2014, had u een miskraam. Door het zien van de bloedige confrontatie bent u getraumatiseerd. U kampt nog steeds met psychische problemen. U volgde verschillende therapieën in Kosovo. Deze brachten enkel op korte termijn beterschap. Telkens keerden de angst en de stress terug. Enige tijd na de confrontatie op 29 juni 2014 kwamen enkele personen naar de supermarkt van uw vader. Zij maakten een dreigement over van de familie B. (...). Sindsdien leefde uw familie in angst. Uw vader raadde u aan het land uit veiligheidsoverwegingen te verlaten. Op 22 januari 2015 verliet u Kosovo. Op 24 januari 2015 kwam u in België aan en op 28 januari 2015 diende u hier een asielaanvraag in. Na uw vertrek stuurde de familie B. (...) mensen naar uw ouders om hen opnieuw te bedreigen. Zij zeiden dat het bloedbad niets voorstelde in vergelijking met wat hen te wachten stond.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 23 mei 2013, met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw geboorteakte, uitgereikt te Prizren op 9 januari 2015; twee geboorteaktes van uw zoon E’. (...), uitgereikt te Prizren op 29 oktober 2014 en op 9 januari 2015; uw huwelijksakte, uitgereikt te Prizren op 20 november 2014 en uw studentenkaart van de universiteit van Prizren.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog volgende documenten neer: een artikel uit de krant Zëri d.d. 1 juli 2014 over de feiten van 29 juni 2014; een verklaring van uw vader d.d. 10 september 2014 die uw vluchtrelaas bevestigt; een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Prizren d.d. 1 juli 2014 tot voorlopige hechtenis van een aantal beschuldigen; een vonnis van het Hof van Beroep van Kosovo d.d. 24 juli 2014 waarbij de beroepen tegen de voorlopige hechtenis van de beklaagden ongegrond worden verklaard; een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Prizren d.d. 29 juli 2014 mbt het verlengen van de hechtenis van een aantal beschuldigen en vier medische attesten betreffende uw miskraam, de diagnose en behandeling van uw psychische en medische toestand. Per fax d.d. 26 februari 2015 legde u voorts het overlijdensattest van Q. A. (...), uitgereikt te Prizren op 9 februari 2015 en een attest van residentie van A. A. (...) eveneens te Prizren op 9 februari 2015 uitgereikt neer.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarra) zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een “sociale groep” beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erencode (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het

verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U gaf aan dat het volgens de wetten van de Kanun nu aan uw familie toekomt wraak te nemen. Uw familie is echter niet gebrand op wraak, en was dit in het verleden ook nooit. Uit het feit dat de familie B. (...) een bloedbad aanrichtte in het bijzijn van vrouwen en kinderen leidt u af dat zij de regels en wetten van de Kanun niet respecteren. U voegde eraan toe dat zij volgens hun eigen wetten en regels leven. Bijgevolg kan worden besloten dat uw problemen/de problemen van uw familie niet beschouwd kunnen worden als een vendetta die ressorteert onder de Vluchtelingenconventie en aldus van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde dat de politie niets deed. Het conflict sleepte immers al jaren aan. Vaak werden meldingen doorgegeven aan de politie. Het ergste voor u is dat de bloedige confrontatie op 29 juni 2014 plaatsvond in het bijzijn van de politie. In het feit dat de dader die uw familielid E. (...) had beschoten op de trappen van de rechtbank na 72 uur in voorhechtenis werd vrijgelaten, ziet u het bewijs van het lakse optreden van de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, blz. 17). U hebt dan ook geen vertrouwen meer in de politie (CGVS, blz. 18). Met betrekking tot het incident waarbij E. A. (...) in 2013 werd verwond, moet worden opgemerkt dat u de naam van de dader diende schuldig te blijven. Met betrekking tot de confrontatie op 29 juni 2014 moet worden opgemerkt dat volgens uw verklaringen en volgens de door u neergelegde documenten de politie weldegelijk optrad en tal van arrestaties verrichtte. U verklaarde in dit verband dat de leden van uw familie werden opgepakt voor hun eigen veiligheid. Daarnaast werden uw oom V. (...) en uw neef B' (...) in het ziekenhuis drie dagen permanent bewaakt door de politie alvorens zij door KFOR naar Duitsland werden overgebracht. Verder dient ook opgemerkt dat u slechts weinig informatie kon geven over de stand van zaken in het gerechtelijk dossier. U wist niet of de zaak al voor de rechter gekomen was. U kon niet zeggen wie van de familie B. (...) nog in hechtenis zat (CGVS, blz. 11-12). Hoe dan ook verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat de (rechts)zaak nog aan de gang is (CGVS, blz. 8). Bijgevolg is het voorbarig om te stellen dat de Kosovaarse autoriteiten in deze zaak niet optreden. U beweerde ook dat de familie B. (...) veel macht heeft in uw regio en daarom nooit ten volle zal gestraft worden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). U slaagde er echter niet in om deze uitspraak te onderbouwen aan de hand van concrete feiten of elementen (CGVS, blz. 19). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u zelf nooit rechtstreeks gevisieerd werd. U kwam zelf nooit in aanvaring met de familie B. (...). Zij wiepen u enkel strenge blikken toe (CGVS, blz. 13, 15). Verder kon u niet zeggen wie de personen waren die het dreigement van de familie B. (...) aan uw vader overmaakten. De familie B. (...) had mensen gestuurd om ermee te dreigen dat zij uw volledige familie, vrouwen en kinderen inbegrepen, zouden uitmoorden. U hield het erbij dat deze personen niet tot de familie B. (...) behoorden, maar wel door hen gestuurd werden. Uw vader vertelde u niet welke de identiteit van deze personen is (CGVS, blz. 16). Het is opmerkelijk dat u hiervan niet op de hoogte bent aangezien dit dreigement de aanleiding tot uw vlucht uit Kosovo betekende. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt bovendien dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2015 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en

verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat uw psycho-medische problemen betreft, moet vastgesteld worden dat u sinds het incident d.d. 29 juni 2014 op regelmatige basis een psycholoog bezocht met wie u aanvankelijk psychologische gesprekken voerde en van wie u vervolgens kalmeermiddelen kreeg toegeschreven (CGVS, blz. 14-16). Uw therapieën hielpen u voor korte tijd, maar u herviel steeds. Uit uw verklaringen blijkt dat u toegang had tot de medische dienstverlening in Kosovo en deze op regelmatige tijdstippen bezocht. U bracht geen elementen aan waaruit kan blijken dat u ingeval van een terugkeer naar Kosovo zich aldaar niet meer zou kunnen beroepen op de aanwezige medische dienstverlening. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat uw psycho-medische problemen te wijten zijn aan feiten of elementen die verband houden met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, noch te brengen vallen onder de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat uw psychische problemen ontstonden na de hierboven beschreven aanval op uw familieleden d.d. 29 juni 2014 die van louter gemeenrechtelijke aard is. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat indien u een machtiging tot verblijf wilt verkrijgen op basis van uw psycho-medische problemen u zich dient te beroepen op de daartoe geëigende procedures.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u aangebrachte documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling en uw studies staan niet ter discussie. Ook de confrontatie tussen uw familie en de familie B. (...), waarbij één dode en verscheidene zwaargewonden vielen, wordt niet betwist. Zowel uit het krantenartikel als uit de gerechtelijke stukken blijkt dat de autoriteiten weldegelijk hebben opgetreden. Ook aan het overlijden van Q. A. (...) en aan het feit dat A. A. (...) geresideerd is in Kosovo, wat u staafde met respectievelijk een overlijdensakte en een attest van residentie, wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Voor wat betreft de verklaring van uw vader moet worden opgemerkt dat deze niet afkomstig is van een objectieve bron. Bijgevolg kan hieraan geen waarde toegekend worden. De medische attesten tonen aan dat u een miskraam hebt gehad en dat u verschillende therapieën hebt gevolgd voor u psychische problemen, maar werpen geen ander licht op de vaststelling dat u niet heeft aangetoond ingeval van een terugkeer naar Kosovo zich aldaar niet te kunnen beroepen op de gezondheidsinstellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de

vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3.1. In verband met de conclusie van verwerende partij dat de problemen van tweede verzoekende partij/de problemen van haar familie niet beschouwd kunnen worden als een vendetta die ressorteert onder de Vluchtelingenconventie en aldus van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, verwijzen verzoekende partijen naar een artikel uit *Revue Regard sur l'Est* en naar een artikel uit *USA Today* waaruit volgens hen zou blijken dat de Kanun geëvolueerd is en tijdens de laatste jaren gewelddadiger is geworden aangezien vrouwen en kinderen het doelwit kunnen zijn. Verzoekende partijen voegen desbetreffende artikels als bijlage toe aan hun verzoekschrift (bijlagen 3 en 4).

2.2.3.2. De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: "*Waar verzoekers opwerpen dat de Kanun geëvolueerd is, merkt verweerder op dat de Kanun een oude Albanese vorm van gewoonterecht is die in de 15de eeuw werd gecodificeerd. Niet de Kanun an sich heeft een evolutie ondergaan, dan wel de interpretatie van de regels die in de Kanun worden weergegeven. Dit wordt ook gesteld in het door verzoeker aangebrachte stuk uit USA Today waarin Gjin Marku verklaart dat mensen op heden hun eigen interpretatie geven aan de Kanun, dat van de regels van de Kanun wordt afgeweken en dat deze regels worden misbruikt. In deze meent verweerder dat het bijgevolg van belang is om een onderscheid te maken tussen bloedwraak zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd en alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden.*

In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erencode (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarrja), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die

zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

In casu stelt verweerder vast dat de verklaringen van verzoekster er op wijzen dat er geen sprake is van een vendetta zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. Op basis van de verklaringen van verzoekster is verwerende partij van oordeel dat de basis van het conflict tussen de familie van verzoekster en de familie B. (...) een grondgeskil betreft waarbij de familie B. (...) tot tweemaal toe een eenzijdige daad heeft gesteld ten aanzien van verzoeksters familie, namelijk in 2013 net na de rechtszitting waarbij een familielid van verzoekster verwond werd door iemand van de familie B. (...) en eind juni 2014, toen leden van de familie B. (...) leden van verzoekers familie aanvielen waarbij de neef van verzoeksters vader om het leven kwam. Van bloedwraak d.w.z een vergeldingsmoord, het recht van de familie van het slachtoffer van een moord om zich te wreken door het bloed van een familielid van de moordenaar (opnieuw) te vergieten, is hier aldus geenszins sprake. Enerzijds zijn de eenzijdige daden door de familie B. (...) niet ingegeven door bloedwraak gezien er immers aan hun kant geen dodelijk slachtoffer was gevallen die zij zouden kunnen wreken. Anderzijds is verzoeksters familie, noch na de verwonding van een familielid van verzoekster, noch na de moord op een familielid van verzoekster, overgegaan tot het nemen van wraak op of tot het afkondigen van een vendetta tegen de familie B. Waar overeenkomstig de klassieke erencode (de Kanun) een conflict maar als vendetta beschouwd kan worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen en waar volgens de Kanun een vendetta binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd wordt, blijkt dit in het geval van verzoekster niet zo te zijn geweest. Na de moord op Q. A. (...), de neef van verzoeksters vader eind juni 2014, werd er geen vendetta afgekondigd door verzoeksters familie tegen de familie B. (...). Verzoekster verklaarde hieromtrent duidelijk dat "Volgens de wetten van de Kanun zou het onze beurt zijn om ons te wreken. Alles is heel anders verlopen. Wij hebben nooit wraak geëist op één van hen, zelfs niet toen E. (...) beschoten werd; toen hebben we geen bedreiging geuit. Wij zijn kalm gebleven en hebben niets gedaan. Volgens de wetten van de Kanun zouden zij nooit een bloedbad aanrichten in de aanwezigheid van vrouwen en kinderen. Dat betekent dat zij geen rekening houden met de regels en de wetten van de Kanun. Zij leven volgens hun eigen regels en wetten. Verzoekster impliceert in deze zelf dat het geen eigenlijke bloedwraak overeenkomstig de wetten van de Kanun betreft.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan de situatie waarin verzoekers stellen betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk gelijkgesteld worden aan een vendetta zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. De problemen die verzoeksters familie kent met de familie B. (...) kunnen niet beschouwd worden als een vendetta die ressorteert onder de Vluchtelingenconventie maar dienen herleid te worden tot loutere problemen van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken."

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij geen of onvoldoende beroep konden doen – of in geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Kosovo voor hen een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, betogen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat de bescherming die geboden wordt aan personen die in een bloedwraak verwickeld zijn, niet afdoende is, zodat zij niet veilig kunnen terugkeren naar Kosovo. Desbetreffend verwijzen zij naar het rapport "*Kosovo: Blood feuds and availability of state protection*" van de *Immigration and Refugee Board of Canada*, dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlage 5) en citeren zij uit een rapport van de *British Home Office*.

2.2.4.2. Vooreerst merkt de Raad dat het rapport van de *British Home Office* waarnaar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen betrekking heeft op bloedwraak in Albanië en derhalve niet relevant is daar verzoekende partijen afkomstig zijn uit Kosovo.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat de bescherming die geboden wordt aan personen die in een bloedwraak verwickeld zijn niet afdoende is, zo zou blijken uit het rapport "*Kosovo: Blood feuds and availability of state protection*" van de *Immigration and Refugee Board of Canada*

(bijlage 5), wijst de Raad verzoekende partijen er evenwel op dat verzoekende partijen op basis van hun verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij betrokken zijn in een bloedwraak. De door hen aangehaalde feiten betreffen louter interpersoonlijke problemen die het gemeenrechtelijk niveau niet overstijgen.

Met betrekking tot de werking van de Kosovaarse politie en de mogelijkheid tot bieden van bescherming in geval van gewelddaden van gemeenrecht, motiveert verwerende partij, zich baserend op de informatie die door haar werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3), terecht het volgende: *“Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”*

Bovendien blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekende partij en de neergelegde documenten dat met betrekking tot de confrontatie op 29 juni 2014 de politie wel degelijk optrad en tal van arrestaties verrichtte (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2015, p. 11-12). Verder werden haar oom V. en haar neef B. in het ziekenhuis drie dagen permanent bewaakt door de politie alvorens zij door KFOR naar Duitsland – zij hebben de Duitse nationaliteit – werden overgebracht (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2015, p. 11). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat tweede verzoekende partij slechts weinig informatie kon geven over de stand van zaken in het gerechtelijk dossier. Zij wist niet of de zaak al voor de rechter gekomen was en kon niet zeggen wie van de familie B. nog in hechtenis zat (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2015, p. 11-12). Daarenboven gaf zij uitdrukkelijk aan dat de (rechts)zaak nog aan de gang is (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2015, p. 8) zodat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat de Kosovaarse autoriteiten in deze zaak niet zouden optreden, zoals zij voorhoudt. Verzoekende partijen hebben dan ook niet *in concreto* aangetoond dat zij geen of onvoldoende beroep konden doen – of in geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Kosovo voor hen een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift summier wijzen op de algemene toestand in Kosovo en de (zwakke) socio-economische omstandigheden aldaar, waaromtrent zij als bijlage bij hun verzoekschrift een rapport van de *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* toevoegen (bijlage 7), wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht moet worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963).

2.2.6. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Uit het door verzoekende partijen bijgebrachte artikel (bijlage 6 van het verzoekschrift) omtrent een eenmalige manifestatie en daaruit

volgende rellen tussen betogers en ordediensten blijkt immers geenszins dat er in Kosovo sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 februari 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT